

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ i po drugie, naruszenia przepisów proceduralnych poprzez nieoddalenie wniesionej przez Scooters India Ltd skargi o stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim stwierdzono jej bezzasadność.

Scooters India Ltd jest właścicielem wspólnotowego znaku towarowego LAMBRETTA, zarejestrowanego między innymi dla „pojazdów; urządzeń służących do poruszania się na lądzie, w powietrzu lub wodzie” z klasy 12 międzynarodowej klasyfikacji. Wnosząca odwołanie wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do tego znaku, w szczególności dla towarów należących do klasy 12, na podstawie art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że znak ten nie był rzeczywiście używany. Wniosek ten został uwzględniony przez Wydział Unieważnień OHIM. Wniesione przez Scooters India Ltd odwołanie zostało oddalone przez Pierwszą Izbę Odwoławczą OHIM jako bezzasadne. W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej. Sąd uznał, że z uwagi na zasadę pewności prawnej OHIM był zobowiązany uwzględnić towary z klasy 12, w przypadku których podnoszono rzeczywiste używanie, mimo że owe towary nie mieszczą się w definicji towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany.

Sąd naruszył prawo, wymagając, by OHIM rozpatrzył podnoszone rzeczywiste używanie znaku towarowego LAMBRETTA w odniesieniu do określonych towarów takich jak odrębne części, nawet jeśli towary te nie mieszczą się w definicji towarów z klasy 12, dla których znak towarowy LAMBRETTA został zarejestrowany. Wnosząca odwołanie utrzymuje, że prawidłowa wykładnia art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 nakazuje, by brać pod uwagę jedynie używanie dla towarów mieszczących się w definicji objaśnień zawartych w rejestrze. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd był zobowiązany zastosować wyrok z dnia 19 czerwca 2012 r. *Chartered Institute of Patent Attorneys* (C-307/10, Zb.Orz., EU: C:2012:361).

Wnosząca odwołanie utrzymuje w rezultacie, że zaskarżony wyrok należy uchylić, a skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji Izby Odwoławczej – oddalić.

Wnosząca odwołanie wskazuje również, tytułem zarzutu drugiego, że nawet gdyby przyjąć, iż OHIM był zobowiązany uwzględnić towary z klasy 12, dla których podnoszono rzeczywiste używanie, to wciąż Sąd dopuścił się błędu proceduralnego, stwierdzając nieważność spornej decyzji bez żadnego ograniczenia. Sąd, stwierdziwszy w zaskarżonym wyroku, że właściciel znaku towarowego LAMBRETTA nie dowiódł rzeczywistego używania znaku towarowego dla towarów, dla których został zarejestrowany (zobowiązując jednak OHIM do uwzględnienia używania w odniesieniu do innych towarów należących do tej samej klasy), powinien był potwierdzić sporną decyzję w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza nie ustaliła rzeczywistego używania w odniesieniu do towarów, dla których ów znak został zarejestrowany.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 17 grudnia 2014 r. – Patrick Breyer/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-582/14)

(2015/C 089/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Patrick Breyer

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾, zwanej dalej „dyrektywą o ochronie danych”, powinien być interpretowany w ten sposób, że adres protokołu internetowego (adres IP), który usługodawca rejestruje w związku z wejściem na jego stronę internetową, stanowi dla niego dane osobowe już wtedy, gdy osoba trzecia (tu: dostawca dostępu) dysponuje dodatkową wiedzą wymaganą do identyfikacji danej osoby?
- 2) Czy art. 7 lit. f) dyrektywy o ochronie danych stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym usługodawca może gromadzić i wykorzystywać dane osobowe użytkownika bez jego zgody tylko wtedy, gdy jest to konieczne do umożliwienia i zafakturowania konkretnego skorzystania z telemediów przez danego użytkownika, i zgodnie z którym cel polegający na zapewnieniu ogólnego funkcjonowania telemediów nie może uzasadniać korzystania z tych danych po zakończeniu danej sesji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 31.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 24 października 2014 r. w sprawie T-543/12, Grau Ferrer/OHMI – Rubio Ferrer (Bugui Va), wniesione w dniu 22 grudnia 2014 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-597/14 P)

(2015/C 089/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Xavier Grau Ferrer, Juan Cándido Rubio Ferrer i Alberto Rubio Ferrer

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku;
- wydanie rozstrzygnięcia co do istoty poprzez oddalenie skargi skierowanej przeciwko zaskarżonej decyzji lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie kosztami postępowania strony skarżącej w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył art. 76 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ oraz zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾, w zakresie w jakim, opierając się na błędnych kryteriach oceny, uznał, że przepisy te mają zastosowanie w niniejszej sprawie.